

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0161 van 18 juni 2013
in de zaak 1213/0240/SA/3/0222

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente SINT-MARTENS-LATEM**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Bert ROELANDTS en Karolien BEKÉ
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 41
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

Landbouwvennootschap WEYTENS

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Wim DE CUYPER en Stefan WALGRAEVE
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 14 december 2012 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 18 oktober 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen de partij tegen de weigeringsbeslissing van de verzoekende partij van 9 juli 2012 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de herlocalisatie van een bestaand landbouwbedrijf met oprichting van een rundveestal, machineloods, sleufsilo's, mestvaalt en een bedrijfswoning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te Sint-Martens-Latem, Broekstraat 63A en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummer 489.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 9 april 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karolien BEKÉ die verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Stefan WALGRAEVE die verschijnt voor de tussenkomende partij zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

Landbouwbedrijf WEYTENS verzoekt met een aangetekende brief van 6 februari 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 25 februari 2013 de tussenkomende partij toegelaten tot de debatten betreffende het ingestelde beroep tot schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 30 maart 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij de verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de herlocalisatie van een bestaand landbouwbedrijf met oprichting van een rundveestal, machineloods, sleufsilos, mestvaalt en een bedrijfswoning”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 5 april 2012 tot en met 5 mei 2012, worden twee bezwaarschriften ingediend.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling brengt op 2 mei 2012 een ongunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 6 juni 2012 een ongunstig advies.

Het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar dient niet te worden ingewonnen, daar de gemeente ontvoogd is.

De verzoekende partij weigert op 9 juli 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Het college van burgemeester en schepenen sluit zich volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar :

De aanvraag heeft betrekking op het oprichten van een nieuwe landbouwvestiging en is aldus principieel in overeenstemming met de bestemmingsplannen voor het gebied.

De aanvraag wordt omschreven als herlocalisatie van een bestaand landbouwbedrijf.

Uit de aanvraag komt niet duidelijk naar voor welke richting de verdere uitbating zal uitgaan.

Ofwel gaat het over de opstart van een volledig nieuw bedrijf.

Als reden van de verplaatsing van het bedrijf wordt opgegeven dat het bestaand bedrijf zone-vreemd is enerzijds woonuitbreidingsgebied en anderzijds ontwikkelingszone voor KMO, Hiermee suggereert de aanvrager dat op korte of middellange termijn de landbouwactiviteit op deze locatie volledig zal verdwijnen De landbouwvennootschap wordt gedragen door een pensioengerechtigd echtpaar en hun zoon, laatste in hoofdberoep uitbater van een slagerij met woonplaats Menen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de landbouwactiviteit niet in hoofdberoep zal uitgebaat worden hetgeen een nieuwe uitbating op zich al niet rechtvaardigt.

Het aaneengesloten gebied in eigendom te Deurle bedraagt 10,89 ha met bovenop 1 ha in pacht. De gebouwen met aanhorigheden en erfinrichting beslaan minstens 1 ha wat de beschikbare gronden voor de nieuwe exploitatie beperkt tot ca 10,89 ha voor een bedrijf met een capaciteit voor maximum 79 runderen.

De leefbaarheid (economische rentabiliteit) van het bedrijf lijkt hierdoor niet verzekerd.

Het exploiteren van een veebedrijf voor 79 runderen kan met de beperkte bedrijfsoppervlakte niet voorzien in de eigen voederwinning. Dit wordt trouwens bevestigd door aanvragers naar aanleiding van hun milieuaanvraag waarbij melding gemaakt wordt van wekelijks voedertransport. Aldus kan niet meer gesproken worden van een grondgebonden landbouwbedrijf, waarvan de grond de belangrijkste productiefactor is. Meteen wordt het bedrijf gecatalogeerd als bedrijf voor niet aan de grond gebonden intensieve veeteelt. In tegenstelling tot wat de provincie in overweging neemt bij de behandeling van de milieuvergunning heeft het begrip 'intensieve veeteelt' niets te maken met de schaalgrootte van het bedrijf maar wel met het loskomen van de eigen voederwinning. Aldus zijn de afstandsregels in het agrarisch gebied wel van toepassing, wat trouwens ook het standpunt van RWO vertegenwoordigt (zie ook toelichting RO 8/7/1997 'de afstandsregel in agrarisch gebied'). De oprichting van een nieuwe rundveeStal met een oppervlakte van 800 m2 op 41,50 m van een woongebied (dit gebied valt onder het GRUP 'Afbakening grootstedelijk gebied Gent ', randstedelijk

woongebied, ontwikkelingsfase) is omwille van visuele., stedenbouwkundige, en lawaaihinder vanuit planologisch oogpunt totaal onverantwoord en aldus in strijd met de goede plaatselijke ordening van het gebied.

Een verder niet te onderschatten aspect is de mobiliteitshinder.

De terreinen zijn bereikbaar op 2 manieren.

Een eerste toegang is via recht van overgang over het erf van Broekstraat 55. Deze toegang is weinig praktisch. Vooreerst dient toegang te worden verschaft via een gesloten hekken en ten tweede moeten de landerijen over een te grote afstand doorkruist worden om de eigenlijke bouwplaats te bereiken. Bovendien is deze toegangsweg voorwerp van een juridisch geschil met betrekking tot het al dan niet afschaffen ervan.

De tweede toegangsweg, de meest logische, verloopt via een zijstraat van de Broekstraat. Deze zijstraat is gekend als buurtweg n° 18. Deze weg is uitgerust met een smalle KWS-strook welke stopt ter hoogte van de woning Broekstraat 63, op ca 83 m afstand van de gronden van aanvrager. Verderop is de weg onverhard.

De weg is totaal onaangepast voor het frequent af- en aanrijdend zwaar vrachtverkeer (transport dieren, aanvoer voeders, brandstofleveranciers, ...)

De woonkwaliteit van de omliggende eigenaars, inzonderheid de eigenaars langs de toegangsweg, zal hierdoor sterk aangetast worden.

Ook de weginfrastructuur van de Broekstraat zelf is niet voorzien op een toename van zwaar verkeer.

Ofwel is het de bedoeling om de exploitatie van de gronden in Deurle aan te wenden als uitbreiding bij het bedrijf Karmstraat 8 in Astene-Deinze.

Dit zou kunnen afgeleid worden uit het feit dat de aanvrager sedert 28/08/2008 voor deze locatie beschikt over een milieuvergunning klasse 1 voor exploitatie van een rundveebedrijf voor een periode van 20 jaar. In de begeleidende nota wordt ook vermeld dat de aanvrager beschikt over ruim 37 ha.

In die context zou het planologisch totaal onverantwoord zijn om een gaaf landbouwgebied in Deurle, grenzend aan een woongebied, aan te tasten voor de oprichting van nieuwe bedrijfsgebouwen annex woning. Dit zou er bovendien op neerkomen dat voor dezelfde uitbating een tweede bedrijfswoning wordt opgericht.

De aspecten inzake hinder boven vermeld blijven ook hier van toepassing.

Gelet op de eerder ongunstige adviezen bij het stedenbouwkundig attest van 21/01/2008.

Gelet op de behandeling van de bezwaarschriften.

Gelet op het ongunstig advies van het Departement Landbouw en Visserij.

Conclusie:

Het voorstel is strijdig met de principes van duurzame ontwikkeling van het beschikbaar landbouwareaal. In die zin is het voorstel ook strijdig met de principes van goede ruimtelijke ordening en met de bestemmingsvoorschriften voor het gebied.

...

De tussenkomen partij tekent tegen deze beslissing op 6 augustus 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 3 oktober 2012 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 2 oktober 2012 beslist de verwerende partij op 18 oktober 2012 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2.3 De goede ruimtelijke ordening

Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften, opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling, zodat bij de beoordeling van onderhavig beroep naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd. Bijgevolg zijn de specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend.

Voorliggende aanvraag beoogt de herlocalisatie van een landbouwbedrijf, dat heden gevestigd is in Deinze, doch daar geen uitbreidingsmogelijkheden heeft, gelet op de ligging in woonuitbreidingsgebied. Bovendien heeft de stad de intentie om dit woonuitbreidingsgebied te herbestemmen naar KMO-zone.

Het verder uitbaten en uitbreiden van dit bedrijf op de huidige locatie is bijgevolg niet realistisch.

Om die reden dringt een herlocalisatie zich op, een herlocalisatie waarbij dient rekening gehouden te worden met tal van factoren, o.a. de gronden waarover appellant beschikt in deze onmiddellijke omgeving, de afstand tot het woongebied, de infrastructuur,...

De aanvraag voorziet in een eerder kleinschalig landbouwbedrijf, dat slechts bestaat uit één rundveestal met machineloods en enkele sleufsilos en een mestvaalt. Het nieuwe bedrijf sluit rechtstreeks aan op 10 ha aaneengesloten akker- en weiland in eigendom van de landbouwvennootschap, hetgeen een efficiënte bedrijfsvoering mogelijk maakt.

Het perceel van de aanvraag is gelegen op het einde van de Broekstraat, waarlangs meerdere landbouwbedrijven gelegen zijn. Ruimtelijk sluit het bedrijf dan ook aan bij bestaande bebouwing.

De bezwaren geuit tijdens het openbaar onderzoek handelen over hinderaspecten als gevolg van de smalle Broekstraat en de aanwezigheid van een woongebied in de nabijheid.

Volgens appellant blijft het aantal transporten per week beperkt tot één voedertransport en de gebruikelijke transporten van vee en mest van en naar het bedrijf. De hinder van op- en afrijdend zwaar verkeer zal dus eerder beperkt zijn. Bovendien is in de milieuvergunning van 29 oktober 2009 als bijzondere voorwaarde opgenomen dat de aan- en afvoer van dieren en veevoeders dient te gebeuren op weekdays tussen 7u en 20u.

Wat het rechts aanpalende woon(uitbreidings)gebied betreft, dient in eerste instantie verwezen naar hetgeen onder de juridische aspecten reeds naar voor werd gebracht, zijnde dat het om een grondgebonden, niet intensief bedrijf gaat én er bijgevolg geen afstandsregels tot het woongebied van toepassing zijn.

De bedrijfsgebouwen worden op voldoende afstand van de rechter zijdelingse perceelsgrens ingeplant (minimum 40 m) en het geheel wordt volledig omkleed met een voldoende breed groenscherm, opgemaakt in samenspraak met de dienst Landbouw & Platteland van de provincie.

Bovendien worden de bedrijfsgebouwen opgericht volgens de meest recente principes en met de best beschikbare technieken wat ervoor zal zorgen dat de impact van het gevraagde op de aanpalenden de maat van normale burenhinder niet hoeft te

overstijgen.

De beoordeling van specifieke hinderaspecten zoals geluids- en geurhinder werd reeds doorgevoerd naar aanleiding van de aanvraag tot milieuvergunning, welke op 29 oktober 2009 door de deputatie werd verleend.

Een herevaluatie van deze milieutechnische aspecten is hier niet aan de orde.

Het argument van het college van burgemeester en schepenen dat het niet duidelijk is of de vestiging in Deinze heden blijft bestaan, doet hier weinig terzake. Vooreerst heeft huidige aanvraag betrekking op een perceel in Sint-Martens-Latem, zodat het in se niet van belang is wat er in een andere gemeente gebeurt. Bovendien is zeker dat het bedrijf op termijn niet kan blijven functioneren op zijn huidige locatie in Deinze. Het is appellant niet verboden om reeds te anticiperen op deze toekomstige ontwikkeling.

Uit het dossier blijkt dat onder meer met de materialisatie en de vormgeving en de inplanting van de gebouwen samen met het opmaken van een landschapsbedrijfsplan een inspanning geleverd werd om een kwalitatief geheel te creëren, zodat op die manier een hedendaags landbouwbedrijf ontstaat. Het opgemaakt landschapsbedrijfsplan heeft niet louter de bedoeling het geheel aan het zicht te onttrekken, maar zal er mee in resulteren dat het kwalitatief vormgegeven hedendaags erf met gebouwen in een coherente vormtentaal groene accenten krijgt waardoor de integratie in deze omgeving zal verhogen.

Ruimtelijk zijn er dus geen belemmeringen naar uitbating toe.

De dienst Landbouw & Platteland merkt op dat pas met de oprichting van de bedrijfswoning kan worden gestart nadat het nieuwe bedrijf volwaardig wordt uitgebaat. Gelet op de aard van de aanvraag leidt het geen twijfel dat het hier om een volwaardig bedrijf zal gaan zodat deze voorwaarde niet haalbaar is. De woning en de stallen dienen tegelijk gebouwd te worden. De woning kan immers enkel als bedrijfswoning beschouwd worden bij een in exploitatie zijnde agrarisch bedrijf.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend onder de voorwaarde dat met de bouw van de bedrijfswoning pas kan gestart worden nadat de nieuwe rundveestal volwaardig uitgebaat wordt.

...

Dit is de bestreden beslissing.

De heer David DE CORTE, mevrouw Mia LEFEVRE, de heer Luc LEFEVRE, de heer Wouter DE WEERDT, de heer Remi DE WEERDT, de heer Simon THIENPONT, de heer Etienne MEIRLAEN, de heer Marc BRIL, de heer Fons ROGGMAN, de heer Paul VAN COILLIE, de heer Christian HAMERLINCK en de heer Marc VAN CAENEGHEM hebben met een aangetekende brief van 19 december 2012 eveneens een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0253/SA/3/0233.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomen de partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij(en) ernstige middelen aanvoert(en) die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Op basis van vaste rechtspraak van uw Raad kan er in hoofde van een bestuurlijke overheid slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen (zie o.a. RvVb 25 juli 2012, nr. S/2012/0165, p. 7).

*Welnu, de bestreden beslissing heeft **ingrijpende gevolgen** voor de uitoefening van het door de gemeente **gevoerde ruimtelijk beleid**.*

*Het aanpalend gebied werd immers door de Vlaamse overheid bestemd als **randstedelijk woongebied, 1ste ontwikkelingsfase**. De ontwikkeling van het randstedelijk woongebied (ontwikkelingsfase 1) is gericht op het verhogen van het woningaanbod met het behoud en zo mogelijk het versterken van het randstedelijke en groene karakter en de realisatie van een kwalitatieve woonomgeving (**art. 1 stedenbouwkundige voorschriften grafisch plan 13 — deelproject Hoog-Latem GRUP Grootstedelijk gebied Gent - stuk 10**).*

*Zoals reeds aangegeven wordt de rundveehouderij opgericht op een **afstand van slechts 41,50 meter** van het **randstedelijk woongebied (terrein — blauwe kader)**.*

Door het GRUP Grootstedelijk Gebied Gent wordt een gefaseerde ontwikkeling van het woongebied voorgeschreven. De fase 2 (en vervolgens 3) kan pas worden aangesneden

indien tenminste 2/3 van de niet bebouwde delen uit de fase 1 bebouwd is.

Door de inplanting van een rundveehouderij op een dergelijke geringe afstand van het afgebakende woongebied, wordt de ruimtelijke context evenwel dermate gewijzigd dat de daadwerkelijke verwezenlijking van de aanpalende percelen niet langer kan worden verzekerd. De invulling van de gemeentelijke woonbehoefte wordt dan ook op ernstige wijze gehypothekeerd.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit leidt dan ook tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (MTHEN) in hoofde van de verzoekende partij.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekster beweert dat de stedenbouwkundige vergunning ingrijpende gevolgen heeft voor de uitoefening van het door de gemeente gevoerde ruimtelijk beleid. De rundveehouderij wordt namelijk opgericht op een afstand van slechts 41,50 meter van het randstedelijk woongebied, 1ste ontwikkelingsfase en dit zou de ruimtelijke context dermate wijzigen dat de daadwerkelijke verwezenlijking van de aanpalende percelen niet langer verzekerd zou zijn.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het door de gemeente gevoerde ruimtelijk beleid, waarop verzoekster wijst, enkel betrekking heeft op het aanpalende gebied en niet op het kwestieuze perceel waarop de aanvraag betrekking heeft. In die zin laat de bestreden beslissing het randstedelijk woongebied dan ook ongemoeid en kan dit beleid nog steeds worden verwezenlijkt.

Het loutere gegeven dat het stedenbouwkundig beleid van verzoekster ten aanzien van het aanpalende gebied wordt doorkruist door de bestreden beslissing van de deputatie is op zichzelf onvoldoende om als een ernstig nadeel aanvaard te kunnen worden: het behoort immers tot de aard en de kenmerken van het georganiseerd administratief beroep dat de verwerende partij zelf een beslissing kan nemen, na onderzoek van “de aanvraag in haar volledigheid” (artikel 4.7.21 §1 in fine VCRO) (Arrest nr. S/2012/0033 van 27 februari 2012).

Verzoekster voert aan dat de invulling van de gemeentelijke woonbehoefte op ernstig wijze zal worden gehypothekeerd. Verzoekster geeft hiermee echter niet aan in welke mate de uitoefening van hun overheidstaken en bestuursopdrachten ingevolge het mogelijk doorkruisen van het ruimtelijk beleid door de bestreden beslissing wordt verhinderd, dan wel in ernstige mate wordt bemoeilijkt. Ze toont evenmin voldoende concreet en precies aan of, en in voorkomend geval in welke mate, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in het gedrang zou brengen.

De ernst van het aangevoerde nadeel is derhalve niet aangetoond.

...”

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Krachtens artikel 4.8.13 VCRO kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen een bestreden beslissing schorsen bij wijze van voorlopige voorziening ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hiermee wordt identiek dezelfde voorwaarde opgelegd als deze die geldt om een schorsing door de Raad van State te bekomen van een individuele bestuurshandeling. Derhalve kan de gevestigde rechtspraak hier naar analogie worden toegepast.

Uit deze rechtspraak volgt dan ook dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet moet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gelegen is dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaan of dreigen te ondergaan, en dat zij moet aantonen dat dat nadeel bovendien persoonlijk is. Eén en ander wordt overigens bevestigd in de memorie van toelichting bij de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (Pari. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

De verzoekende partij dient dus aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van haar persoonlijk nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

In hoofde van (bestuurlijke) overheden (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend volgens vaste rechtspraak van Uw Raad echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheden belast zijn, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van hun diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij hun taken als overheid niet meer zouden kunnen uitoefenen.

Het nadeel van bestuurlijke overheden kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekende partij onvoldoende concreet en precies aangeeft in welke mate de uitoefening van haar overheidstaken en bestuursopdrachten door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verhinderd, dan wel in ernstige mate wordt bemoeilijkt. De verzoekende partij toont evenmin voldoende concreet en precies aan of, en in voorkomend geval in welke mate, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in het gedrang zou brengen.

De loutere omstandigheid dat ingevolge de bestreden beslissing een landbouwbedrijf wordt toegestaan in een agrarisch gebied, grenzend aan een "nieuw" te ontwikkelen woongebied, kan op zich niet worden beschouwd als een nadeel in de zin van artikel 4.8.13 VCRO maar als een argument dat betrekking heeft op de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing.

De mogelijke onwettigheid van de bestreden beslissing betreft een discussie over de grond van de zaak en levert op zich geen nadeel op voor de verzoekende partij dat de voor de schorsing vereiste graad van ernst vertoont.

*Gelet op dit alles, moet geconcludeerd worden dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is, zodat de schorsing alleen al om die reden moet worden afgewezen.
...”*

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

2.

Het loutere gegeven dat het stedenbouwkundig beleid van de verzoekende partij, meer specifiek de gemeentelijke woonbehoefte, wordt doorkruist door een beslissing van de verwerende partij is op zich onvoldoende om als een ernstig nadeel aanvaard te kunnen worden. Het behoort immers tot de aard en de kenmerken van het georganiseerd administratief beroep dat de verwerende partij zelf een beslissing kan nemen, na onderzoek van *“de aanvraag in haar volledigheid”* (artikel 4.7.21 §1 in fine VCRO).

Bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat concrete en precieze gegevens aan te reiken die de Raad toelaten de ernst van het nadeel, dit wil zeggen de aard en de omvang van de gebeurlijke aanpassingen aan het nabijgelegen randstedelijk woongebied die noodzakelijk zouden zijn ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, daadwerkelijk te onderzoeken en vervolgens te beoordelen. Bij gebrek aan nadere gegevens is dit nadeel dan ook niet ernstig. De verzoekende partij slaagt er immers niet in om het niveau van de loutere hypothese te overstijgen wanneer zij stelt dat *“de daadwerkelijke verwezenlijking van de aanpalende percelen niet langer kan worden verzekerd”*.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de eerste kamer, voorgezeten door de heer Eddy STORMS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0240/SA/1/0222.

3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 18 juni 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Katrien VISSERS

Filip VAN ACKER